

Ryssland och greppet om Syrien

En fallstudie om Rysslands militära intervention i Syrien år 2015

Alice Björkegren
Angèle Pesce

Abstract

År 2015 inledde Ryssland sin militära intervention i Syrien. Följande uppsats är en teorikonsumerande fallstudie, där syftet är att förstå den ryska interventionen med hjälp av två etablerade teorier inom internationell politik – neorealism och konstruktivism. Enligt den defensiva realismen tyder analysen på att Rysslands intervention i Syrien år 2015, kan förstås som ett försök att skydda deras intressen och därigenom maximera deras säkerhet. I enlighet med den offensiva realismen kan den ryska interventionen tänkas ha nyttjats som ett medel för att utvidga deras makt i Syrien och i förlängningen även Mellanöstern. En konstruktivistisk analys tyder i stället på att en militär intervention är ett resultat av det post-sovjetiska arvet, den ryska identiteten och den uppfattade hotbilden. Slutsatsen pekar således på att respektive teori kan användas för att förstå Rysslands militära intervention i Syrien år 2015. Vi fann att båda teorierna bidrog med viktiga, om än olika, förståelser till den ryska interventionen. Tillsammans bidrog de till en nyanserad förståelse av fallet i fråga.

Nyckelord: Ryssland, Syrienkonflikten, militär intervention, neorealism, konstruktivism

Antal ord: 7004

Innehållsförteckning

1. Inledning	3
1.1. Problemformulering.....	3
1.2. Syfte och frågeställning	4
1.3. Inom- och utomvetenskaplig relevans	4
1.4. Avgränsning.....	5
1.5. Tidigare forskning.....	6
1.6. Disposition	7
2. Teori	8
2.1. Neorealism	8
2.1.1. Offensiv realism.....	8
2.1.2. Defensiv realism	9
2.2. Konstruktivism.....	10
2.3. Kritik mot teorierna.....	11
2.3.1. Neorealism	11
2.3.2. Konstruktivism.....	11
3. Metod och material	12
3.1. Forskningsdesign	12
3.2. Material	13
4. Resultat och analys	14
4.1. Rysslands strävan efter makt, säkerhet och inflytande	14
4.2. Postsovjetiska Ryssland	17
5. Slutsats och diskussion	19
6. Referenser	21

1. Inledning

1.1. Problemformulering

Syrien befinner sig sedan tolv år tillbaka i ett konfliktfyllt tillstånd. Den pågående situationen i Syrien bör förstås i ljuset av den så kallade arabiska våren. År 2011 uppstod ett flertal nationella uppror i stora delar av Nordafrika och Mellanöstern, däribland Bahrain, Egypten, Libyen, Syrien, Tunisien, och Jemen (Robinson & Merrow 2020). I Syrien utbröt stora protester våren 2011 då demonstranter ställde krav på regimbyte och demokratiska reformer. Landets president Bashar al-Assad motarbetade protesterna med militärt våld. Den Fria Syriska Armén svarade med militära medel och demonstrationerna kom således snabbt att omvandlas till ett inbördeskrig. I takt med den våldsamma utvecklingen kom upproren att ändra karaktär och konflikten antog snabbt en religiös sådan där motsättningarna mellan sunni- och shiamuslimer kom att bli betydande (Björk & Larsson 2015, s. 33).

I takt med att allt fler aktörer har involverat sig i kriget har den syriska konflikten kommit att präglas av en ökad komplexitet. Syrien är av strategisk betydelse för flera internationella aktörer, vilka har engagerat sig i inbördeskriget med syftet att främja sina intressen. Detta manifesteras inte minst av det faktum att både Assad-regimen och oppositionen har aktivt stöd från externa aktörer. Å ena sidan uttrycker Ryssland, Iran och Hizbollah i Libanon stöd för Assad-regimen. Å andra sidan har många anti-Assad grupper fått stöd av bland annat USA, Turkiet, Qatar och Saudiarabien. Den syriska konfliktens internationella karaktär uppenbaras därmed (Martini m.fl., 2013, s. 1–2).

Ryssland representerar en extern aktör, vilken har varit ledande i det syriska inbördeskriget. Alltsedan konfliktens upptakt år 2011 har stormakten nyttjat sin vetorätt i FN:s säkerhetsråd sjutton gånger och således hindrat det internationella samfundets möjlighet att agera (Mills, 2022). Jämsides har landet trots kritik från omvärlden fortsatt bistå dess allierade, president Bashar al-Assad och sin regim, med militära samt ekonomiska medel (Lund, 2019, s. 22). I slutet av september 2015 chockerade Ryssland det internationella samfundet, då landet inledde sin första våg av luftangrepp i Syrien (Osborn, Stewart, 2015). Mot denna bakgrund, intresserar sig denna uppsats för att vidare fördjupa förståelsen för den ryska militära interventionen i Syrien år 2015.

1.2. Syfte och frågeställning

Syftet med följande uppsats är att genom en teorikonsumerande fallstudie skapa större förståelse kring Rysslands militära intervention i Syrien år 2015.

Två etablerade teoretiska perspektiv inom internationell politik – neorealism och konstruktivism – kommer att anläggas för att besvara studiens frågeställning. Respektive teorier är sådana som använts flitigt för att studera staters ageranden inom det internationella systemet och uppkomsten samt orsakerna till krig och konflikt. Det ter sig därmed lämpligt att nyttja dessa för att studera vald frågeställning. Följaktligen är vår ambition att belysa möjliga förklaringsfaktorer till interventionen och besvara följande frågeställning:

- *Hur kan vi förstå Rysslands militära intervention i Syrien år 2015 utifrån neorealismen respektive konstruktivismen?*

1.3. Inom- och utomvetenskaplig relevans

Det valda forskningsproblemet kan motiveras inomvetenskapligt såväl som utomvetenskapligt. För att tillgodose det inomvetenskapliga kriteriet bör uppsatsen eftersträva kumulativitet, det vill säga bidra till redan existerande forskning. För att uppnå detta kan exempelvis en fråga ställas på nytt eller annat sätt. Viktigt är dock att problemet relateras till tidigare forskning (Teorell & Svensson 2007, s. 18–19). Som nämnt har det syriska inbördeskriget kommit att präglas av en ökad komplexitet, i takt med att allt fler externa aktörer har involverat sig i konflikten. Det blir således inomvetenskapligt relevant att problematisera konflikten utifrån en internationell dimension och analysera externa aktörers agerande i konflikten. Mer konkret blir det inomvetenskapliga bidraget en ökad kunskap och fördjupad förståelse för Rysslands militära intervention i Syrien. Rysslands invasion av Ukraina har aktualiserat Ryssland som undersökningsobjekt och det är sedermera inomvetenskapligt intressant att belysa landets utrikespolitiska agerande.

Det utomvetenskapliga kriteriet ställer krav på att forskningsproblem ska vara relevanta för omvärlden i stort och ha sitt ursprung i samhällseliga observationer (Esaiasson m.fl., 2017, s. 32). Det syriska inbördeskriget gick i år in på sitt tolfte år och konsekvenserna av omvärldens oförmåga att sätta stopp för konflikten är förödande, inte minst för Syriens befolkning (Gabelic & Nordin 2016). Konflikten beskrivs vara en av världens största humanitära kriser där omkring 400 000 personer har mist livet, 14.6 miljoner individer är i behov av humanitärt stöd och miljontals människor befinner sig på flykt (FN 2020). Återigen kan här framhållas att

Rysslands invasion av Ukraina aktualiserat Ryssland som undersökningsobjekt. Invasionen har riktat strålkastarljuset bort från Rysslands militära operation i Syrien. Av denna anledning framhåller vi att vald frågeställning är utomvetenskapligt relevant.

1.4. Avgränsning

Uppsatsen ämnar undersöka och fördjupa förståelsen för Rysslands militära intervention i Syrien utifrån neorealism och konstruktivism. Vi har valt att avgränsa uppsatsen till att enbart studera Ryssland av följande skäl: 1) vederbörandes uppfattning av konflikten har skilt sig från det internationella samfundets, 2) vederbörande har varit en framträdande extern aktör i konflikten och 3) vederbörande är en betydande stormakt på den internationella arenan. Det bör poängteras att regionala makter likt Turkiet, Libanon, Iran, Israel och stormakter – likt USA – har haft en omfattande roll i konflikten. Emellertid har vi beslutat oss för att enbart fokusera på den externa aktören Ryssland, med hänsyn till ovanstående skäl. Övriga aktörer inom det internationella samfundet, likt Förenta Nationerna och/eller Europeiska Unionen, kommer likaså inte att behandlas, då uppsatsen utgår från stater som de primära aktörerna. Således kommer uppsatsen avgränsa sig till systemnivå-teorier. Vi är medvetna om att konstruktivismen är en teori vilken kan tillämpas på övriga analysnivåer, däremot har vi valt att behandla denna som en systemnivå-teori.¹

Möjligen hade ytterligare analysenheter kunnat inkluderas i syfte att möjliggöra för mer generella slutsatser. Emellertid, med studiens omfång i beaktning, har vi valt att avgränsa oss endast till ovanstående aktör och analysenhet med förhoppning att det bidrar till en fördjupad förståelse för Rysslands militära intervention i Syrien år 2015.

Givet ovanstående faktorer kommer uppsatsen i första hand undersöka Rysslands intervention i Syrien år 2015. För att ge en heltäckande beskrivning av Rysslands agerande i Syrien skulle det syriska inbördeskriget, såväl som Rysslands utrikespolitiska agerande, behöva studeras i sin helhet. Detta hade resulterat i en alltför bred undersökning och således kommer enbart delbeskrivningar av fallet att presenteras. Valet att avgränsa sig till då Ryssland inledde sin första våg av luftangrepp i Syrien tillåter djupare undersökning vilket går i linje med valet av metod. Det finns emellertid risk att avgränsningen ger upphov till att vi missar att belysa händelser vilka skulle kunna vara av vikt för studiens resultat.

¹ Resonemanget bygger på Reus-Schmitts (2013) trefaldiga indelning av konstruktivism, i vilken systemnivå är en av dem. För källa, se referenslista.

1.5. Tidigare forskning

Relativt mycket forskning har bedrivits vad gäller militära interventioner, externa aktörers inblandning i inomstatliga konflikter och vad som driver dessa. Nedan följer en kort redogörelse av utvald forskning från böcker likväl vetenskapliga artiklar som berör vårt valda problemområde. På så vis placeras vald forskningsfråga i en större kontext och det blir därmed tydligt vad denna uppsats ämnar bidra med till den befintliga forskningen.

Freedman med flera (2016) undersöker i sin bok den internationella dimensionen av inomstatliga konflikter och frågar sig: Under vilka givna omständigheter involverar sig regionala och globala aktörer i inomstatliga konflikter? Författarna konstaterar att inhemska konflikter i Afrika, Mellanöstern och Sydostasien har utvecklats från inomstatliga angelägenheter till att anamma en regional eller internationell betydelse då allt fler externa aktörer har engagerat sig. Det konstateras att en förändring har skett när det kommer till inomstatliga konflikter. De har kommit att anamma en unik prägel – då de är i allt större utsträckning internationaliserade – och kan således omöjligt förstås utan en internationell dimension i åtanke. Inbördeskrig anses medföra inre splittringar och instabilitet vilka kan komma att utnyttjas av externa aktörer i syfte att befästa deras makt och främja deras mål. De är “nya” i bemärkelsen att de innebär en allt mer komplex dynamik, där inhemska likväl regionala och/eller internationella faktorer spelar en avgörande roll i konfliktens beständighet (Freedman, m. fl., 2016).

Mako (2022) redogör i sin artikel för en något mer specifik aspekt av internationaliserade konflikter. Hon undersöker nämligen de militära interventioner som ägde rum i samband med den protestvåg som svepte över stora delar av Nordafrika och Mellanöstern år 2011, närmare bestämt i Bahrain, Syrien, Libyen och Jemen. Mako konceptualiserar *militära interventioner* som medel för externa aktörer att påverka de inhemska förhållandena för att tjäna dess konkurrerande geostrategiska intressen. Militära interventioner möjliggör för externa aktörer, med skilda regimer, ideologier och politiska institutioner att anamma liknande strategier för att tillgodose intressen och utjämna uppfattade hot. För att fastställa respektive intervention och dess omfattning särskiljer Mako dessa utifrån interventioner som stöttar regimer, rebellgrupper, regimer i opposition och oppositionsgrupper. Författaren belyser en kausalitet mellan utveckling på mikronivå och utfall på makronivå. Med andra ord innebär det att de inomstatliga förhållandena anses ha orsakat utfallet på makronivå i det länder som upplevde en militär intervention år 2011. De försvagade inhemska förhållandena, som protestvågen medförde i regionen, gav upphov till ett regionalt strategiskt tillstånd i vilken

konkurrens, externa aktörer emellan, uppstod. Följaktligen kom stormakter likväl regionala makter att utnyttja en politisk instabilitet och inre splittring, i syfte att vända maktbalansen till deras fördel, upprätthålla konkurrerande intressen och utöva inflytande. Vidare konstaterar författaren att externa aktörer, vilka utför militära interventioner, drivs av ett flertal immateriella såväl som materiella intressen – samtliga avgör den inomstatliga konfliktens varaktighet (Mako, 2022).

Ortega (2001) ämnar med sin artikel redogöra för den utveckling som skett vad gäller utövandet av *militära interventioner* mellan perioden 1990–2001. Bland annat identifierar forskaren diverse mönster för att belysa den förändring som skett. Av dessa tio mönster presenteras fyra mönster vilka kan vara av intresse för följande uppsats. Dessa innefattas av: 1) Imperialistisk även benämnd som hegemonisk intervention: En inflytelserik stat intervenerar med anledning att främja dess intressen och öka sitt inflytande både inom den intervenerade staten och inom det internationella systemet, 3) Maktbalans: Intervention används som medel för att upprätthålla rådande maktbalans eller hindra en stat från att bli hegemon, 5) Suveränitet: Intervention sker med anledning av den ingripande staten att stötta en av parterna som åberopar rätten till nationellt självbestämmande, 6) Självförsvar: Militär intervention initieras av en angränsande stat för att förhindra ett potentiell angrepp (Ortega, 2001).

1.6. Disposition

Följande uppsats har delats in i sex separata kapitel. I ovanstående kapitel har studiens problemformulering, syfte och frågeställning, inom- och utomvetenskaplig relevans samt avgränsning redogjorts för. Tidigare forskning presenteras även. I följande kapitel fastställs de teorier som kommer att nyttjas för att besvara den ovan beskrivna frågeställningen. I det tredje kapitlet motiveras, likväl diskuteras, vårt val av metod och material som tagits i syfte att besvara frågeställningen. Uppsatsens fjärde kapitel behandlar resultat och analys. Valda teorier kommer här att tillämpas på den empiriska beskrivningen av fallet. I det femte kapitlet sammanställs analysen med tillhörande slutdiskussion. Det sjätte och avslutande kapitlet utgörs av en referenslista.

2. Teori

Uppsatsens konceptuella ramverk utgörs av två teorier inom internationell politik vilka berör staters agerande och beteende inom det internationella systemet: neorealismen och konstruktivismen. Teorierna kommer att nyttjas för att förstå Rysslands militära intervention i Syrien år 2015. Vi är medvetna om att neorealism och konstruktivism bygger på olika epistemologiska antaganden. Trots teoriernas olikheter tror vi att respektive förklaring till Rysslands militära intervention kompletterar varandra och tillsammans bidrar till en nyanserad bild av fallet i fråga.

2.1. Neorealism

Enligt den strukturella realismen, ofta benämnd neorealism, bör staters uppträdande i det internationella systemet förstås som ett direkt resultat av det internationella systemets anarkiska struktur där varje stat tvingas sörja för sin egen säkerhet (Waltz, 2008, s. 59). Strävan efter säkerhet är således central och till skillnad från traditionell realism betraktas makt vara ett medel för att uppnå säkerhet snarare än ett mål i sig för att säkerställa sin överlevnad (Levy & Thompson 2010, s. 32). Emellertid kan detta enligt teorin resultera i ett säkerhetsdilemma: då en stat vidtar åtgärder i syfte att öka sin säkerhet minskar den kollektiva säkerheten, detta då en stat omöjligt kan avgöra huruvida övriga staters intentioner är av defensiv eller offensiv natur (Mearsheimer, 2001, s. 36). Den strukturella realismen kan delas in i offensiv realism där staters strävan efter att maximera sin makt är central, och defensiv realism där det centrala för stater på motsvarande sätt är säkerhetsmaximering (Mearsheimer, 2013, s. 78).

2.1.1. Offensiv realism

En väsentlig skillnad existerar inom neorealismen, mellan den offensiva och defensiva förgreningen och grundar sig i frågan: Hur mycket makt är tillräcklig makt? Den offensiva realismen delar neorealismens strukturella syn på staters ageranden. Emellertid besitter makt en särskild roll i teorins antaganden. John J. Mearsheimer (2001) hävdar att makt utgör den främsta förutsättningen för staters överlevnad inom det anarkiskt präglade internationella systemet (Mearsheimer, 2001, s. 46). Följaktligen argumenterar den offensiva realismen för att stater ständigt söker efter att säkerställa deras makt, med det slutliga målet att bli hegemon. En potentiell hegemon innebär att en stat besitter ansenlig makt och erhåller en omfattande militär kapacitet, vilket resulterar i dess dominerande position inom systemet. Emellertid är hegemoni

att betrakta som ett omöjligt tillstånd att uppnå och ger således upphov till att stater är dömda till en ständig rivalitet. Säkerhet och synnerligen överlevnad kan endast uppnås om stater strävar efter att maximera deras relativa makt, i förhållande till andra stater. Ett internationellt system som präglas av multipolaritet och i vilken anarki råder, medför svårigheter vad gäller att fastställa en annan stats reella intentioner. Det faktum att stormakter därtill besitter offensiv militär förmåga bidrar till att ytterligare skepticism, stater emellan, cementeras. Stater förmodas likaså drivas av en ständig vilja att balansera mot en asymmetrisk maktfördelning till deras fördel (Mearsheimer, 2001, s. 2). Således är status quo ett tillstånd som är mycket sällsynt, då det internationella systemets beskaffenhet skapar incitament för stater att agera i offensiva ändamål på bekostnad av sina rivaler. Staters ageranden kan därmed förstås i termer av ett måste snarare än vilja (Mearsheimer, 2001, s. 21).

2.1.2. Defensiv realism

Till skillnad från den offensiva realismen eftersträvar stater enligt denna teori inte efter ytterligare makt, tvärtom strävar stater främst efter säkerhet. Defensiva realister delar inte uppfattningen om att det anarkiska systemet ger upphov till krig och konflikt. Däremot argumenterar defensiva realister att det anarkiska systemet ger upphov till en tävlan om makt stater emellan då makt betraktas vara det bästa medlet för att uppnå säkerhet – således bör stater ägna stor uppmärksamhet åt att bibehålla maktbalansen vilken präglar det internationella systemet (Mearsheimer, 2001, s. 19–20). Trots de maktbalanserande ambitionerna agerar stater emellanåt offensivt och ger bud på hegemoni. Levy och Thompson (2010) menar att denna aggressivitet inte är ett resultat av det internationella systemets anarkiska struktur utan att förklaringen snarare går att finna i inhemska variabler, såsom illvilliga ledare eller extrema missuppfattningar av hot (Levy & Thompson, 2010, s. 35). Av alla realistiska teorier är den defensiva realismen den teori som sätter störst tilltro till effektiviteten hos maktbalansmekanismer och eventuella anspråk på sina rivalers makt betraktas enligt teorin vara ogenomtänkta och djärva, detta då potentiella offer balanserar och omintetgör angriparens maktansträngningar (Levy & Thompson, 2010, s. 35 och Mearsheimer, 2001, s. 20).

2.2. Konstruktivism

Alltsedan 1990-talet har konstruktivismen vuxit fram som ett inflytelserikt perspektiv på internationell politik. Konstruktivismen kritiserade de dominerande rationalistiska aktörsteorierna – realism och liberalism – för att i alltför stor utsträckning fokusera på staters

strategier och preferenser, snarare än att uppmärksamma hur sociala strukturer påverkar staters ageranden (Eriksson, 2021, s. 124). Konstruktivismen har följaktligen som mål att bygga broar mellan de motstridiga perspektiven *rationalism* och *postmodernism*. I linje med rationalismen framhåller konstruktivismen att det finns en materiell verklighet. Konstruktivister menar däremot, likt postmodernismen, att sociala konstruktioner har fundamental betydelse för hur stater agerar (Eriksson, 2021, s. 123–124).

Centralt för konstruktivismen är således samspelet mellan aktör och omgivande social struktur. Konstruktivister framhäver att immateriella fenomen såsom språk, identitet, normer och intressen är sociala konstruktioner. Då dessa sociala konstruktioner får fäste i kollektiva sammanhang betraktas de som maktfaktorer och har stor betydelse för hur aktörer, i detta fall stater, agerar (Eriksson, 2021, s. 121, 124). Till skillnad från realismen som antar att makt och säkerhet ligger i staters nationella intressen, framhåller konstruktivister att aktörers intressen inte är statiska. Tvärtom betraktas intressen vara situationsbetingade och kan därför inte tas för givna. Av denna anledning intresserar sig konstruktivister för *hur* staters intressen formas och pekar på här på att sociala verkligheter såsom identiteter och normer spelar en avgörande roll (Eriksson, 2021, s. 127).

Alexander Wendt betraktas vara en av de mest inflytelserika personerna inom den konstruktivistiska teoribildningen (Eriksson, 2021, s. 126). I sin artikel (1992) kritiserar Wendt det neorealistiska påståendet att det internationella systemet anarkiska struktur ger upphov till ett "självhjälpsystem" där stater inte har något annat val än att konkurrera med varandra om makt, med hänsyn till säkerhetsdilemmat. Givet det neorealistiska synsättet är staters identiteter och intressen således på förhand givna (Wendt, 1992, s. 392). Wendt framhåller däremot att det är felaktigt att betrakta det anarkiska systemet som ett oföränderligt tillstånd och menar tvärtom att anarki är "vad stater gör det till" (Wendt, 1992, s. 395). Anarki kan således betyda ett permanent tillstånd av krig och konflikt såsom enligt realismen, men det kan likväl innebära fredlig samexistens – essensen är den att det är samspelet mellan aktör och struktur som avgör (Eriksson, 2021, s. 126-127).

Språket betraktas vara en särskilt viktig maktfaktor som påverkar hur aktörer agerar, inte minst då man talar i termer av hot och säkerhet. Den konstruktivistiska teorin "säkerhetisering" uppmärksammar de språkliga handlingarnas konsekvenser (Eriksson, 2021, s. 131). Då man säkerhetiserar, det vill säga betecknar något som ett hot, legitimeras åtgärder utöver det vanliga såsom våldshandlingar (Buzan, m. fl., s. 21). Således är det enligt konstruktivismen nödvändigt att förstå samspelet mellan den materiella och immateriella verkligheten för att förstå internationella relationer (Jakobsson & Tallberg, 2021, s. 40).

2.3. Kritik mot teorierna

2.3.1. Neorealism

Waltz neorealism kritiseras då teorins viktigaste förklaringsvariabel – maktfördelningen i det internationella systemet – inte varierar i tillräckligt stor utsträckning för att ge tillfredsställande förklaringar till krig och fred. Teorin kritiseras vidare för att inte kunna förklara staters utrikespolitiska beteende i det internationella systemet (Levy & Thompson, 2010, s. 33–34). Att neorealismen kritiseras för att inte ta hänsyn till staters utrikespolitiska agerande menar Waltz (2004) är en felaktig punkt för kritik då neorealismen aldrig utgett sig för att vara en teori annat än för att förklara internationell politik. Av denna anledning tycker Waltz inte att det är anmärkningsvärt att neorealister inte diskuterar huruvida inre omständigheter påverkar staters beteende. Neorealismen ämnar som sagt förklara hur yttre omständigheter påverkar staters beteende i det internationella systemet men är ödmjuk inför det faktum att neorealismen kan komma att behöva kompletteras med teorier på andra analysnivåer (Waltz, 2004, s. 3)

2.3.2. Konstruktivism

Konstruktivismen har kritiserats flitigt för dess försök att förena rationalism och postmodernism. Problematiken uppenbaras då dessa två ismer utgår från inbördes olika kunskapsfilosofiska antaganden. Kan världen både uppfattas som en social konstruktion och som en realitet jämsides? Konstruktivismen beskylls för dess bristande systematik då de anklagas för att förena motiv och idéer från olika håll. Snarare än att formulera konkreta hypoteser som sedermera prövas i verkligheten, kritiseras konstruktivismen för att börja i fel ände – begrepp väljs först för att sedan anpassas till verkligheten (Eriksson, 2021, s. 134). Emellertid hävdar konstruktivister till sitt försvar att det finns två verkligheter och att rationalismen av denna anledning med fördel kan kompletteras med immateriella faktorer (Eriksson, 2010, s. 134–135).

3. Metod och material

I detta kapitel behandlas det praktiska tillvägagångssättet samt det material undersökningen baseras på. Tillhörande metod- och materialdiskussionen kommer ske löpande under respektive avsnitt.

3.1. Forskningsdesign

Denna uppsats kommer att genomföras i form av en fallstudie med fokus på Rysslands militära intervention i Syrien år 2015. Fallstudiens styrka ligger i att kunna studera fall på djupet och metoden förefaller därav lämplig för uppsatsens syfte då den öppnar upp för detaljerad beskrivning och analys av Rysslands agerande i Syrien (Merriam, 1994, s. 24 och Teorell & Svensson, 2007, s. 82). Det faktum att det inte går att generalisera resultaten betraktas vara en av fallstudiens begränsningar, däremot betraktas kritiken ofta vara överdriven. Det faktum att vi inte kan säkerställa att det valda fallet är representativt för andra fall betyder inte att fallstudiemetoden används förgäves – vid genomförandet av en fallstudie ökar kunskapen om det specifika fallet och det är vidare möjligt att dra slutsatser om det specifika fallet (Badersten & Gustavsson, 2015, s. 108–109). Eftersom vi enbart intresserar oss för att skapa större förståelse för Rysslands intervention i Syrien betraktar vi inte detta som ett av metodens tillkortakommanden. Tvärtom är vår förhoppning att vald metod bidrar till fördjupad kunskap inom området och att slutsatserna som presenteras kan vara användbara för framtida forskning (Merriam, 1994, s. 184, 46). Med anledning av detta menar vi att fallstudiemetodens fördelar överväger dess nackdelar.

Fallstudien är en teorikonsumerande studie där vi intresserar oss för att förstå orsakerna till det inträffade med hjälp av teorier. Teorierna bör således betraktas som hjälpmedel för att begripliggöra – operationalisera – Rysslands agerande i Syrien (Esaiasson m.fl. 2017, s. 42). Mer specifikt kommer de teoretiska föreställningarna tillsammans med relevanta begrepp användas för att strukturera uppsatsen. Då uppsatsen är teoristyrd blir det möjligt för andra att rekonstruera resultatet – således skapar valt tillvägagångssätt förutsättningar för intersubjektivitet (Badersten & Gustavsson, 2015, s. 95). Centralt för den här typen av studie är att bedöma huruvida teorierna ger tillfredsställande förklaringar till Rysslands agerande (Esaiasson m.fl., 2017, s. 89–90).

En kvalitativ ansats kommer att tillämpas för att analysera Rysslands agerande med anledning av att det innehåll vi eftersöker endast antas kunna urskiljas med hjälp av analytiska verktyg, i vårt fall teorier. Givet att vi ämnar skapa förståelse för materialet i förhållande till

vårt teoretiska ramverk, det vill säga hitta en koppling mellan teori och verklighet, uppstår behovet av tolkningsarbete och således förefaller den kvalitativa textanalysen passande (Esaiasson m.fl., 2017, s. 211). Det är i textanalytiska sammanhang viktigt att uppmärksamma att man som forskare påverkar den tolkning som görs och att tolkningsarbetet således aldrig kan vara objektivt. För att tydliggöra för andra kommer tolkningsarbetet kontinuerligt att begripliggöras med hjälp av vårt teoretiska ramverk (Badersten & Gustavsson, 2015, s. 115–116).

3.2. Material

Det material som ligger till grund för studien och som kommer nyttjas i syfte att besvara vår frågeställning består av primärkällor såväl som av olika typer av sekundärkällor. De källkritiska principerna *äkthet*, *oberoende*, *samtidighet* och *tendens* har i så stor utsträckning som möjligt fungerat som urvalskriterier då vi valt vårt huvudsakliga undersökningsmaterial (Esaiasson m.fl., 2017:298). Det primära materialet utgörs främst av uttalanden. Delar av det teoretiska ramverket bygger även på primärkällor, i form av böcker och artiklar skrivna av bland annat Mearsheimer och Wendt. Den här typen av förstahandsmaterial bedöms i större utsträckning vara mer trovärdig att använda då kraven på centralitet uppfylls (Esaiasson m.fl., 2017, s. 292).

Det sekundära material som använts i uppsatsen består bland annat av vetenskapliga artiklar, forskningsrapporter och nyhetsartiklar. De vetenskapliga artiklarna har primärt nyttjats i syfte att underbygga den empiriska beskrivningen av fallet. Givet omfattningen av vetenskapliga artiklar är vi medvetna om att det inte är helt tydligt hur vår studie skiljer sig från tidigare forskning. Vi vill däremot trycka på att användningen av vetenskapliga artiklar bedömdes vara en pragmatisk lösning på det problem vi stundtals stod inför då vi hade svårigheter att hitta det primärmaterial vi sökte.

Sekundärkällor betraktas i allmänhet vara mindre trovärdiga än primärkällor. Ett uppenbart problem är det faktum att det råder osäkerhet kring hur författarna tolkat materialet och det finns således en överhängande risk för att författarna återger subjektiva skildringar av det vi intresserar oss (Esaiasson m.fl., 2017, s. 293). Detta till trots bedömer det material vi valt att nyttja som trovärdigt – de vetenskapliga artiklarna som nyttjats har genomgått en peer review-process och övrigt sekundärmaterial har valts med hjälp av de källkritiska principerna som nämndes inledningsvis.

4. Resultat och analys

I följande kapitel analyseras Rysslands militära intervention i ljuset av de ovan presenterade teoretiska ramverken: neorealism och konstruktivism. Begrepp och antaganden centrala för respektive teoretiskt perspektiv kommer att nyttjas för att fördjupa förståelsen för interventionen. Analysen består av två separata avsnitt, i vilken interventionen först undersöks utifrån den neorealistiska teoribildningen för att sedan övergå till den konstruktivistiska.

4.1. Rysslands strävan efter makt, säkerhet och inflytande

Centralt för den neorealistiska teoribildningen är dess antaganden om att det anarkiskt präglade internationella systemet, dess multipolära karaktär och rådande maktbalans skapar incitament för staters ständiga rivalitet sinsemellan (Levy & Thompson, 2012, s. 32–33). Som tidigare nämnt, skiljer sig den offensiva och defensiva realistiska uppfattningen om hur stater på bästa möjliga vis kan tillgodose dessa intressen, något som diskuteras längre fram i analysen.

Strax efter att de syriska protesterna utbrutit intog Ryssland en stark pro-Assad-hållning. Stödet motiverades av flertalet faktorer men beskrivs främst vara en motsättning av en USA-stödd regimändring i Syrien (Lund, 2019b, s. 21). Den ryska hållningen motiverades bland annat med hänvisning till den misslyckade interventionen i Libyen, som anses ha försatt landet i en allt mer konfliktdrabbad situation samt givit upphov till ytterligare spridning av extremism i regionen (Putin, 2012). Detta exemplifieras inte minst av det faktum att Ryssland nyttjade sin vetorätt i FN:s säkerhetsråd år 2011 och ett flertal gånger därefter, i syfte att hindra sanktioner och militära åtgärder i Syrien (Mills, 2022).

Ryssland inledde sin militära intervention i slutet av september 2015 på beväg av Assad-regimen (BBC, 2015). Den ryska interventionen motiverades inledningsvis med ett mål om att hindra ISIS försök att avancera i Syrien. Assad-regimen hade, vid tiden för Rysslands militära intervention, förlorat allt mer territorier till ISIS samt oppositionen och var därmed nära att förlora makten (Charap m. fl., 2018, s. 3). Ett eventuellt störtande av den syriska regimen hade inneburit ett maktvakuum i vilket ISIS erövrat allt fler territorier (Notte, 2017, s. 15). Enligt den defensiva realismen kan ISIS allt större inflytande i närområdet tänkas ha utgjort ett säkerhetshot, inte minst då ISIS spridning fått fäste i norra Kaukasien – bland annat tillkännagav den ryska terrororganisationen Caucasus Emirate dess anslutning till Islamiska staten år 2015 (International Crisis Group, 2016, s. 16). Defensiva realister framhåller att stater främst strävar efter att sörja för sin säkerhet och centralt för Ryssland blir således att balansera mot vad som utgör de största hoten mot landets intressen (Levy & Thompson, 2010, s. 34).

Mellanöstern har historiskt sett alltid varit en viktig region för strategisk konkurrens stormakter emellan, inte minst på grund av regionens geostrategiska betydelse (Zulfqar, 2018, s. 121). Ryssland och Syriens bilaterala förbindelser sträcker sig långt tillbaka då Sovjetunionen redan på 1950-talet växte fram som en av Syriens främsta militära stödjare. Den militära relation som etablerades har varat fram till idag (Lund, 2019a, s. 4). En bakomliggande orsakerna till detta stöd går dels att finna i de materiella intressen Ryssland har att försvara i Syrien, såsom den strategiska basen i hamnstaden Tartus och flygbasen Khmeimim. Dessa är av strategiskt intresse då den ger Ryssland möjlighet att upprätthålla regelbunden närvaro i östra Medelhavet (Jones, 2019, s. 1 och Zulfqar, 2018, s. 135).

Med anledning av detta kan urskiljas att Syrien är ett strategiskt viktigt intresseområde för Ryssland av såväl ekonomiska som materiella skäl. ISIS avancemang i Syrien kan således tänkas ha utgjort ett direkt hot mot Rysslands intressen. Likväl kan tänkas att ISIS allt tydligare närvaro, i kombination med oppositionens framsteg, hotat att påverka maktbalansen i regionen. ISIS- och oppositionens frammarsch kan i enlighet med den defensiva realismen tänkas ha utgjort ett säkerhetshot vilket riskerade att äventyra Rysslands intressen och den ryska interventionen kan därmed betraktas vara ett svar på detta.

Tvärtemot den defensiva realismen, som ovan presenterades, framhåller den offensiva realismen att stater kan komma att nyttja ett fientligt beteende som medel för att utöka deras makt och därigenom säkerställa deras säkerhet. Strävan efter makt upphör då en stat blir hegemon. Då hegemoni betraktas vara ett omöjligt tillstånd att uppnå, strävar stater snarare efter att uppnå regional hegemoni (Mearsheimer, 2001, s. 41). Enligt den offensiva realismen bör således den ryska militära interventionen förstås som ett sätt för Ryssland att öka sin utvidga sin makt i Syrien.

Året dessförinnan Rysslands militära intervention inleddes, beviljade USA och dess koalition flyganfall mot ISIS och dess fästen i den syriska staden al-Raqqa (BBC, 2015). Den ryske presidenten Putin hade så tidigt som år 2013 varnat USA och före detta amerikanske presidenten Obama för de konsekvenser en amerikansk och västerländsk intervention skulle få. Putin meddelade att skulle ett sådant scenario inträffa har Ryssland planer på hur de skulle gå tillväga för att bemöta situationen (Roberts & Ackerman, 2013). Trots att Ryssland motiverade en rysk intervention som svar på det växande hotet från ISIS, tyder statistik på att 80 procent av de ryska flyganfallen inte var riktade mot terrororganisation. I stället riktades angreppen mot de övriga stridande grupperna, vilka stred i opposition mot president al-Assad och stöttades av USA samt deras allierade (Stubbs, 2015). Utifrån offensiv realism kan den militära interventionen ses som Rysslands försök att utvidga sin makt, bortom dess egna territorier.

Syrien utgör ett viktigt strategiskt läge för Ryssland, som deras enda återstående fäste (Martini m. fl., s. 2). Att bibehålla Syrien under sitt inflytande kan därmed uppfattas vara särskilt intresse. Det säkerställer dels deras fortsatta tillgång till marinbasen Tartus och flygbasen Khmeimim, som ovan nämnt, dels närheten till många av Mellanöstern regionala makter (Jones, 2019, s. 1). Således kan det bidra till att Ryssland som stormakt etablerar och befäster sin makt inom regionen. Assad-regimens potentiella nederlag, i händerna på oppositionen med stöttning av USA och dess allierade, kan i enlighet med den offensiva realismen riskera att äventyra Rysslands makt och därmed även säkerhet.

Det ter sig därtill tämligen komplicerat i ett anarkiskt system att fastställa en annan stats reella intentioner (Mearsheimer, 2001, s. 33). USA och dess allierade motiverade förvisso sina flyganfall som svar på det hotet ISIS ansågs utgöra. Däremot har Obama, bland andra regeringschefer, krävt Assads avgång i ett offentligt uttalande redan år 2011 (Ukman, Sly, 2011). Hur säker kan Ryssland då vara på att ett amerikanskt och västerländskt inflytande i Mellanöstern upphör då ISIS bekämpas? Givet svårigheterna att fastlägga vad stater har för avsikter lönar det sig alltid att agera offensivt och eliminera potentiella hot som kan komma att underminera möjligheten till en fortsatt överlevnad. När möjligheterna för att utmana befintlig maktbalans därmed presenteras, tar stater tillfället i akt för att ytterligare öka sin makt på bekostnad av sina rivaler och därigenom säkerställa dess säkerhet. Sådana tillfällen bidrar till en ökad möjlighet att uppnå hegemoni inom systemet (Mearsheimer, 2001, s. 33–34). Trots att hegemoni är som tidigare nämnt ett omöjligt tillstånd att uppnå, kan det löna sig att agera i offensiva ändamål för att öka sin relativa makt inom systemet. Således kan den ryska interventionen, i enlighet med teorin, förstås ha nyttjats som medel för att öka deras relativa makt och inflytande inom regionen. Än mer kan interventionen uppfattas ha inletts som ett försök att säkerställa Rysslands status som regional hegemon och hindra amerikanskt samt västerländskt inflytande i Mellanöstern.

4.2. Postsovjetiska Ryssland

Vilka är de viktigaste bakomliggande drivkrafterna bakom Rysslands militära intervention enligt konstruktivismen? Centralt för konstruktivismen är hur sociala konstruktioner såsom idéer, normer och identiteter formar och påverkar staters beteende (Eriksson, 2021, s. 124).

Putins främsta utrikespolitiska mål var att åter bli stormakt i inom det internationella systemet (Stent, 2008, s. 1095). Mellanöstern har historiskt sett alltid varit en viktig arena för strategisk konkurrens stormakter emellan och Ryssland utgör inget undantag (Zulfqar, 2018, s. 121). Sovjetunionen erkände Syrien som en självständig stat och etablerade diplomatiska förbindelser med Syrien trots att landet ännu inte blivit formellt självständigt. Redan på 1950-talet undertecknades stora ekonomiska avtal och relationen kom att fördjupas under kommande år (Lund, 2019a, s. 4–5). Även om de sovjetisk-syriska bilaterala förbindelserna var fortsatt starka in på 1980-talet beskrevs relationen som komplicerad då länderna hade olika intressen (Lund, 2019a, s. 10). Trots de stundtals motstridiga intressena hade Sovjetunionen enligt uppgifter försett Ryssland med 5000 stridsvagnar, 1200 stridsflygplan och 70 krigsfartyg vilka uppgick mot ett värde motsvarande 26 miljarder dollar. Då Sovjetunionens upplösning var ett faktum var stora delar av denna summa obetald. Det dröjde länge innan Syrien erkände skulden vilket fick som resultat att den rysk-syriska relationen komplicerades ytterligare. Detta till trots fortsatte samarbetet – om än i mindre utsträckning (Lund, 2019a, s. 12). Det kan sedermera konstateras att Ryssland har en lång historia av inflytande och närvaro i Syrien.

Enligt konstruktivismen är den nationella identitet en social konstruktion vilken formats av strukturella och aktörsrelaterade faktorer (Eriksson, 2021, s. 122). Den ryska identiteten kan utifrån detta synsätt omöjligt förstås utan historisk kontext. Ryssland har under stora delar av sin historia betraktats vara ett av de största och starkaste imperierna i världen vilket följaktligen kan tänkas ha haft inverkan på landets självbild. Sovjetunionens fall år 1991 kom därför att innebära stora förändringar, inte minst territoriella sådana. Ryssland var nu att betrakta som en nation snarare än ett imperium (Lofstrand, 2008, s. 19). Mycket pekar på att Ryssland ännu inte övervunnit arvet från Sovjetunionen. Inte heller har Ryssland kommit till fund med landets "nya" gränser. Ryssland förlorade en fjärdedel av det som varit Sovjetunionens territorium och hälften av den sovjetiska befolkningen (Duncan, 2005, s. 282). Det syriska inbördeskriget beskrivs ha tagit tillbaka delar av den maktkänsla som gick förlorad i samband med Sovjetunionens fall 1991 (Lund, 2019b, s. 34). Enligt konstruktivismen bör Rysslands militära intervention i Syrien förstås som en strävan efter att uppnå samma stormaktsstatus som Sovjetunionen – en nationell identitet vilken bör betraktas som ett resultat av historisk kontext.

Sedan de folkliga protesterna omvandlades till ett inbördeskrig år 2011 har Ryssland varit en viktig allierad. Trots västerländska påtryckningar har Ryssland öppet visat sitt stöd. Hur kan vi enligt konstruktivismen förstå detta? Det är viktigt att förstå Rysslands stöd i en bredare mening. I ett öppet brev till *New York Times* skriver Putin (2013) att Rysslands stöd inte är att tolka som ett skydd av den syriska regimen. Det ryska stödet är i stället att betrakta som Rysslands försök att skydda internationell lag och skriver vidare att folkrätten måste skyddas oavsett vad. Putin skrev vid tillfället att en potentiell USA-ledd intervention skulle eskalerat det syriska inbördeskriget ytterligare och framhåller i samma linje att det är alarmerande att militära interventioner blivit ny vardag för USA (Putin, 2013). Denna typ av argumentation kan tolkas som Rysslands försök att porträttera sig som en stat som respekterar folkrättens principer. Putin målar upp USA som en stat vilken upprepade gånger brutit mot dessa principer och ger sken av att Ryssland är en ansvarsfull stat vilken värnar Syriens suveränitet, inte minst genom följande formulering "... Russia has advocated peaceful dialogue enabling Syrians to develop a compromise plan for their own future." (Putin, 2013). Genom att framställa USA:s och Rysslands agerande på den internationella arenan, i egenskap av ett dikotomiskt förhållningssätt – Ryssland är det USA inte är – bekräftas den konstruktivistiska idén om att identiteter är socialt konstruerade. Vad gäller den ryska militära intervention kan denna enligt konstruktivismen tänkas vara ett sätt för Ryssland att bekräfta ovan beskriven självbild – genom att intervensera först efter en USA-ledd intervention kan Rysslands militära intervention argumenteras vara ett sätt för landet att fortsatt värna om folkrätten.

Centralt för den konstruktivistiska teoribildningen är att immateriella faktorer som exempelvis språk och idéer är sociala konstruktioner. Dessa antas erhålla väsentligt förklaringsvärde för staters ageranden (Eriksson, 2021, s. 124). Rysslands oro för västerländska färgrevolutioner beskrivs vara en av anledningarna till dess engagemang i Syrien (Lund, 2019a, s. 19). Färgrevolution är en term som åsyftar ett organiserat och obebäpnat uppror, vars mål är att ersätta en regim som saknar folkligt stöd med en demokratisk sådan. Termen myntades i samband med de folkliga uppror som utbröt i Georgien, Ukraina och Kirgizistan i början av 2000-talet (Baev, 2010, s. 249). Termen användes av den ryska regeringen för att beskriva de folkliga protesterna som uppstod i bland annat Syrien, i samband med den arabiska våren. Dessa anses ha orkestrerats och nyttjats av USA och europeiska stormakter som medel för att destabilisera läget i Mellanöstern och påtvinga västerländska värderingar på stater som motsätter sig den västerländska dominansen (Cordesman, 2015, s. 2). Bland andra uttalade sig den ryske försvarsministern Sergei Shoigu på följande vis då situationen i Syrien 2014 diskuterades: "There is a high possibility that color revolutions will spread even wider since

arranging a color revolution allows to destroy regional powers as well as achieve political and economic goals while spending little resources and using a small amount of weapons.” (TASS, 2017). Sättet att tala om de folkliga protesterna i Syrien som ett medel för USA och Väst att främja sina intressen samt befästa sin makt på bekostnad av Ryssland, ger uttryck för en form av säkerhetsisering (Buzan, m. fl., s. 21). Genom att tillskriva dessa händelser i egenskap av en konspiration och ett säkerhetspolitiskt hot mot Ryssland, legitimeras deras bruk av militära medel. Således kan den ryska interventionen i Syrien förstås som ett försök att eliminera det säkerhetshot som en spridning av “färgrevolutioner” ansågs utgöra.

5. Slutsats och diskussion

Syftet med denna uppsats var att skapa bättre förståelse för Rysslands militära intervention i Syrien 2015 utifrån neorealismen och konstruktivismen. Sammantaget kan det konstateras att respektive teori erbjuder olika förklaringar till Rysslands militära intervention i Syrien år 2015. Enligt neorealismen kan den ryska interventionen förstås vara en konsekvens av staters strävan efter makt och säkerhet i ett anarkiskt system. Däremot kan en skiljelinje urskiljas mellan den offensiva och den defensiva realismen. Enligt den defensiva realismen skulle Rysslands militära intervention i Syrien snarare betraktas som ett ryskt försök att balansera mot ISIS och oppositionen med USA i spetsen. Enligt den offensiva realismen förstås den militära interventionen bäst som ett ryskt försök att utöka sin makt. I enlighet med konstruktivismen har analysen påvisat att Rysslands militära intervention i Syrien är ett resultat av det post-sovjetiska arvet, den ryska identiteten och den uppfattade hotbilden. Trots teoriernas olikheter menar vi att respektive förklaring till Rysslands militära intervention kompletterar varandra och tillsammans bidrar till en nyanserad bild av fallet i fråga, inte minst då vi bättre förstår Rysslands strävan efter makt och säkerhet såväl som hur de ryska intressena i Mellanöstern formats.

Som konstaterat av Freedman med flera (2016) drar externa aktörer nytta av de splittringar och därigenom instabilitet som inbördeskrig ger upphov till. Rysslands agerande i Syrien år 2015 utgör inget undantag. Då den militära interventionen inleddes 2015 var den ryska officiella hållningen att interventionen syftade till att hindra ISIS avancemang i Syrien och hålla Assad kvar vid makten. Det visade sig däremot snabbt att de bakomliggande orsakerna befästa sin makt och främja sina intressen såsom författarna argumenterat. Detta går i linje med Mako (2022) och Ortega (2001) som båda, om än olika sätt, framhöll att militära interventioner tjänar som medel för att påverka inhemska förhållanden samt gynna

geostrategiska intressen. Genom att uttrycka stöd för Assad och intervensera militärt etablerade Ryssland en stark närvaro i Syrien vilket möjliggjorde för Ryssland att tillgodose sina intressen. Därtill bidrog även den militära interventionen till att hindra ett allt större västerländskt inflytande i regionen och Ryssland upprätthöll på så sätt maktbalansen. Trots att vi valt att undersöka ett specifikt fall tyder mycket på att Rysslands militära intervention i Syrien till stor del bekräftar den tidigare forskning som bedrivits vad gäller militära interventioner, externa aktörers inblandning samt drivkrafterna bakom detta.

Den huvudsakliga farhågan med de valda teorierna är att respektive teori begränsar dess orsaksanalys till förklaringar på systemnivå. Detta medför implikationer såtillvida att övriga förklaringsfaktorer exkluderas från analysen. Inomstatliga förhållanden likväl individuella egenskaper hos beslutsfattare utesluts. Således uppenbaras följande reflektion: Kan användningen av enbart systemnivå-teorier tillgodose en adekvat förståelse för den ryska militära interventionen i Syrien? Som förslag på vidare forskning framhåller vi därmed att ytterligare analysnivåer med fördel kan inkorporeras. Som nämnt var uppsatsens ambition att fördjupa förståelse för Rysslands militära intervention utifrån neorealism och konstruktivism. Med detta sagt bör förslaget ovan inte betraktas som en kritik mot genomförandet – däremot framhåller vi att en studie bestående av flera analysnivåer hade genererat en holistisk förståelse av Rysslands militära intervention i Syrien.

Uppsatsens metodologiska aspekter bör slutligen beröras. Den valda fallstudiemetoden har möjliggjort för ingående insikter om det undersökta fallet. Som tidigare nämnt är fallstudiemetoden däremot förknippad med bristande möjligheter för generalisering. Förvisso var vår avsikt inte att dra generella slutsatser om Rysslands agerande i det internationella systemet. Förslagsvis hade uppsatsen kunnat innehålla ytterligare analysenheter i syfte att kunna uttrycka sig i mer generella termer om Rysslands utrikespolitiska ageranden. För att på bästa sätt fånga den komplexitet som präglar Syrienkonflikten framhåller vi att en uppföljande studie med fördel kunnat analysera fler externa aktörer än enbart Ryssland. Med hjälp av en sådan undersökning hade man kunnat belysa likheter och/eller skillnader i staters beteende, vilket hade ökat förståelsen för hur stater i det internationella systemet agerar.

6. Referenser

- Badersten, Björn & Gustavsson, Jakob (2015). *Vad är statsvetenskap?: Om undran inför politiken*. 2:a uppl. Lund: Studentlitteratur.
- Baev, Pavel K. (2010). Re-examining the 'Colour Revolutions': The Turn of the Tide from Belgrade to Ulan Bator, *Comparative Social Research* 27: 249–276. [Elektronisk resurs], [https://www.emerald.com/insight/content/doi/10.1108/S0195-6310\(2010\)0000027014/full/html](https://www.emerald.com/insight/content/doi/10.1108/S0195-6310(2010)0000027014/full/html) (Hämtad: 2023-05-19)
- BBC (2015). *Russia joins war in Syria: Five key points*. 1 oktober. [Elektronisk resurs] <https://www.bbc.com/news/world-middle-east-34416519> [Hämtad: 2023-05-18]
- Björk, Mårten & Larsson, Göran (2015). *Globala konflikter med lokala konsekvenser. Översikt om utresandeproblematiken*. Myndigheten för samhällsskydd och beredskap. [Elektronisk resurs] <https://rib.msb.se/filer/pdf/27962.pdf> [Hämtad 2023-05-08]
- Buzan, Barry., Wæver Ola., de Wilde, Jaap. (1998). *Security: A New Framework for Analysis*. Boulder: Lynne Rienner Publishers Inc
- Charap, Samuel, Treyger, Elina & Geist, Edward (2019). *Understanding Russia's Intervention in Syria*. RAND Corporation. [Elektronisk resurs], https://www.rand.org/pubs/research_reports/RR3180.html [Hämtad: 2023-05-17]
- Cordesman, Anthony H. (2015). The Background to Putin's Actions in Syria and the UN: Russia's New View of the US and Western Strategy: The Color Revolution. Center for Strategic & International Studies. [Elektronisk resurs], <https://www.csis.org/analysis/background-putins-actions-syria-and-un-russias-new-view-us-and-western-strategy-color> (Hämtad: 2023-05-20).
- Eriksson, Johan (2021). "Konstruktivismen" i Gustavsson, Jakob & Tallberg, Jonas (red.) *Internationella relationer*. 4:e uppl. Lund: Studentlitteratur, s. 121-139
- FN (2020). *Kriget i Syrien – nio år av humanitär katastrof*. [Elektronisk resurs] <https://fn.se/aktuellt/ovriga-nyheter/kriget-i-syrien-nio-ar-av-humanitar-katastrof/> [Hämtad 2023-05-09]
- Freedman, A. & Murray Davis, Sarah (2016). *Explaining the internationalization of insurgencies*. The Internationalization of Internal Conflicts. Taylor and Francis. London: Routledge. <https://www.perlego.com/book/1640530/the-internationalization-of-internal-conflicts-threatening-the-state-pdf> [Hämtad: 2023-05-08]
- Gabelic, Aleksander & Nordin, Linda (2016). *Syrienkonflikten en kris för det globala ledarskapet*. FN-förbundet. <https://fn.se/aktuellt/debattartiklar/syrienkonflikten-en-kris-for-det-globala-ledarskapet/> [Hämtad 2023-05-09]
- Gustavsson, Jakob & Tallberg, Jonas (2021). "Inledning" i Gustavsson, Jakob & Tallberg, Jonas (red.) *Internationella relationer*. 4:e uppl. Lund: Studentlitteratur, s. 33-43
- Levy, Jack S. & Thompson, William R. (2010). *Causes of war*. Chichester: Wiley-Blackwell

- Lund, Aron (2019a). *From Cold War to Civil War: 75 Years of Russian-Syrian Relations*. UI Paper 7/2019. Utrikespolitiska Institutet. [Elektronisk resurs] <https://www.ui.se/globalassets/ui.se-eng/publications/ui-publications/2019/ui-paper-no.-7-2019.pdf> [Hämtad: 2023-05-12]
- Lund, Aron (2019b). *Russia in the Middle East*. UI Paper 2/2019. Utrikespolitiska Institutet. [Elektronisk resurs] <https://www.ui.se/globalassets/ui.se-eng/publications/ui-publications/2019/ui-paper-no.-2-2019.pdf> [Hämtad 2023-05-18]
- Löfstrand, Maria (2008). *Rysk identitet och självbild – ryska medborgares syn på hot, sitt land och sin omvärld*. FOI. [Elektronisk resurs] <https://foi.se/rest-api/report/FOI-R--2503--SE> [Hämtad 2023-05-19]
- Jones, Seth G. (2019). *Russia's Battlefield Success in Syria: Will It Be a Pyrrhic Victory?* CTC Sentinel. Oktober. [Elektronisk resurs] <https://ctc.westpoint.edu/wp-content/uploads/2019/10/CTC-SENTINEL-092019.pdf> [Hämtad: 2023-05-18]
- Martini, Jeffrey, York, Erin & Young, William (2013). *Syria as an Arena of Strategic Competition*. RAND Corporation. [Elektronisk resurs] <https://doi.org/10.7249/RR213> Hämtad: 2023-05-22]
- Mako, S. (2022) "Exploiting dissent: foreign military interventions in the Arab uprisings." *International Politics*, vol. 59, pp. 1139–1166. [Elektronisk resurs] <https://doi.org/10.1057/s41311-021-00352-x> [Hämtad: 2023-05-15]
- Mearsheimer, John. J (2013). "Structural realism" i Dunne, Tim, Kurki, Milja & Smith, Steve (red.). *International Relations Theory: discipline and diversity*. 3:e uppl. Oxford: Oxford University Press
- Mearsheimer, John. J. (2001). *Tragedy of Great Power Politics*. New York: W. W. Norton & Company
- Merriam, Sharan B. (1994). *Fallstudien som forskningsmetod*. Lund: Studentlitteratur
- Mills, Richard (2022). *REMARKS AT A UN GENERAL ASSEMBLY MEETING*. U.S. EMBASSY SYRIA. [Elektronisk resurs]: <https://sy.usembassy.gov/remarks-at-a-un-general-assembly-meeting-following-russias-veto-of-a-un-security-council-resolution-on-the-syria-cross-border-humanitarian-mechanism/> [Hämtad: 2023-05-10]
- Notte, Hanna (2017). *Russia's Role In The Syrian War – Domestic Drivers and Regional Implications*. Konrad Adenauer Stiftung. Policy Paper No. 8. [Elektronisk resurs] https://www.kas.de/documents/252038/253252/7_dokument_dok_pdf_47817_1.pdf/c5af4947-c194-335b-73e2-508c6732ff21?version=1.0&t=1539649627860 [Hämtad 2023-05-17]
- Ortega, Martin (2001). *The evolution of military intervention*. I: Military Intervention and the European Union. European Union Institute for Security Studies (EUISS). [Elektronisk resurs], <http://www.jstor.com/stable/resrep07017.5> [Hämtad: 2023-05-16]
- Osborn, Andrew & Stewart, Phil. (2015) *Russia begins Syria air strikes in its biggest Mideast intervention in decades*. Reuters. 30 september. [Elektronisk resurs], <https://www.reuters.com/article/us-mideast-crisis-russia-idUSKCN0RU0MG20150930> [Hämtad: 2023-05-18]

- Putin, Vladimir V. (2013). *A Plea for Caution From Russia*. The New York Times. September 11. [Elektronisk resurs] <https://www.nytimes.com/2013/09/12/opinion/putin-plea-for-caution-from-russia-on-syria.html> [Hämtad 2023-05-20]
- President of Russia (2012). *News conference of Vladimir Putin*. 20 december. [Elektronisk resurs] <http://en.kremlin.ru/events/president/news/17173> [Hämtad: 2023-05-14]
- Reus-Smit, Christian (2013). "Constructivism". I Burchill, Scott & Linklater, Andrew (red.). *Theories of International Relations*. 5 uppl. Basingstoke: Palgrave Macmillan.
- Robinson, Kali & Mellow, Will (2020). *The Arab Spring at Ten Years: What's the Legacy of the Uprisings?* Council on Foreign Relations. 3 december. [Elektronisk resurs] <https://www.cfr.org/article/arab-spring-ten-years-whats-legacy-uprisings> [Hämtad 2023-05-08]
- Roberts, Dan, Ackerman, Spencer. (2013). *'We have our plans': Vladimir Putin warns US against Syria military action*. The Guardian. 4 september. [Elektronisk resurs] <https://www.theguardian.com/world/2013/sep/04/putin-warns-military-action-syria> [Hämtad: 2023-05-17]
- Stent, Angela (2008). "Restoration and Revolution in Putin's Foreign Policy". *Europe-Asia Studies*, vol. 60, no. 6, pp. 1089-1106
- Stubbs, Jack (2015). *Four-fifths of Russia's Syria strikes don't target Islamic State: Reuters analysis*. Reuters. 21 oktober. [Elektronisk resurs] <https://www.reuters.com/article/us-mideast-crisissyria-russia-strikes/four-fifths-of-russias-syria-strikesdont-target-islamic-state-reuters-analysisidUSKCN0SF24L20151021> [Hämtad: 2023-05-15]
- TASS. Russian News Agency. (2017). *Minister: Russian operation in Syria stopped chain of color revolutions in Middle East*. 21 februari. [Elektronisk resurs] <https://tass.com/politics/932137> [Hämtad: 2023-05-19]
- Teorell, Jan & Svensson, Torsten (2007). *Att fråga och att svara: samhällsvetenskaplig metod*. Stockholm: Liber
- Ukman, Jason & Sly, Liz. (2011). *Obama: Syrian President Assad must step down*. The Washington Post. 18 augusti. [Elektronisk resurs] https://www.washingtonpost.com/blogs/checkpoint-washington/post/obama-syrian-president-assad-must-step-down/2011/08/18/gIQAM75UNJ_blog.html [Hämtad: 2023-05-17]
- Waltz, Kenneth N. (2004). "Neorealism: Confusions and Criticisms". *Journal of Politics and Society*, vol. 15, no. 1, pp. 2-6
- Waltz, Kenneth N. (2008). *Realism and International Politics*. New York: Routledge
- Wendt, Alexander (1992). "Anarchy is What States Make of It: The Social Construction of Power Politics." *International Organization*, vol. 46, no. 2, pp. 391-425

Zulfqar, Saman (2018). "Competing Interests of Major Powers in the Middle East: The Case Study of Syria and Its Implications for Regional Stability." *Perceptions*, vol. 23, no. 1, pp.121-148.